

Το μήνυμα της 25 Μαρτίου

Του κ. Αντώνη Γκίβαλου
Χημικού Μηχανικού Ε.Μ.Π.

Το «μήνυμα» της 25ης Μαρτίου, όπως και αυτό της 28ης Οκτωβρίου και κάθε άλλης εθνικής επετείου (και του Δεκέμβρη του '44 θα προσθέσω βέβαια) κοφτά και ξάστερα είναι ένα: Ότι οι αγώνες του ελληνικού λαού ποτέ δεν δικαιώθηκαν παρόλο το αίμα που αυτός έχυσε σε όλη τη διάρκεια της σύγχρονης ιστορίας του. Γιατί οι αγώνες των λαών δεν είναι τόσο για την εθνική απελευθέρωση -- που απαιτεί τη συγκυρία κάποιας κατοχής η οποία υφίσταται κάποια χρονική στιγμή της ιστορίας τους -- όσο για την κοινωνική τους απελευθέρωση, αγώνες που είναι μόνιμοι και συνεχείς και δεν απαιτούν τη συγκυρία κάποιας 25ης Μαρτίου.

Κάθε λαός αγωνίζεται για να είναι αφεντικό στον τόπο του, να διαφεντεύει τις τύχες του μόνος του χωρίς την ανάγκη προστατών, ντόπιων και ξένων. Γιατί οι λαοί παλεύουν για ανεξαρτησία και τα έθνη για αυτοδιάθεση. Αυτό, παρόλη την αγραμματοσύνη τους και την απλοϊκότητά τους το γνώριζαν πολύ καλά οι οπλαρχηγοί και οι αγωνιστές του '21 και προσανατόλισαν τον αγώνα τους απ' την αρχή σε αυτή την κατεύθυνση.

Εκτός από τους Τούρκους θέλανε να λευτερωθούνε κι από τους τσιφλικάδες, τους κοτζαμπάσηδες, τους προύχοντες, τους νησιώτες караβοκύρηδες. Σε μία μαύρη εποχή για την Ευρώπη, όταν είχε επικρατήσει και έριχνε παντού τον μαύρο ίσκιο της η Ιερά Συμμαχία, όταν η μοναρχία είχε παλινорθωθεί σε όλη την Ευρώπη και οι ευγενείς προσπαθούσαν να διορθώσουν τη μουτζούρα της Γαλλικής Επανάστασης, οι γιδοβοσκοί Έλληνες κηρύττανε την ανεξαρτησία τους με καθεστώς αβασίλευτης συνταγματικής δημοκρατίας, διορίζοντας κυβερνήτη και όχι βασιλιά. Γεγονός ιδιαίτερα προοδευτικό για την εποχή του, άσχετα με το θετικό ή αρνητικό ρόλο που έπαιξε ο Καποδιστριάς.

Οι ξένες δυνάμεις βέβαια δεν έχασαν την ευκαιρία και εκμεταλλευτήκανε τη δημιουργία ενός νέου κρατιδίου και τους πόθους του λαού του φορτώνοντας τον με γερμανό βασιλιά και χρέη από δάνεια από την πρώτη στιγμή της δημιουργίας του νέου κράτους. Και τα πράγματα πήραν από τότε το δρόμο τους με ξένους βασιλιάδες και υποτελής άρχουσα τάξη -- οι αστοτσιφλικάδες κατά τον ορισμό του Μπελογιάννη -- την οποία οι ξένοι προστάτες περιορίσανε σε έναν μεταπρατικό-εμπορευματικό ρόλο, εξαλείφοντας της έτσι τη δυνατότητα να ανέβει στο επίπεδο και το χαρακτήρα μίας εθνικής αστικής τάξης, ρόλο τον οποίο παίζανε κάποια στιγμή οι αστικές τάξεις ολόκληρης της Δυτικής Ευρώπης. Η ελληνική αστική τάξη έμαθε μόνο να σέρνεται και να γλείφει.

Όσον αφορά τους αγωνιστές πατριώτες, αυτούς που πιστέψανε και παλέψανε για μία πραγματικά ελεύθερη Ελλάδα, η μοίρα τους ήταν και είναι κοινή σφραγίζο-

ντας και διαπερνώντας σαν μία κόκκινη κλωστή τη μοίρα της σύγχρονης Ελλάδας. Είτε θα σαπίσουν στις φυλακές, είτε θα «εκπαραθυρωθούν» από το βράχο της Ακρόπολης, είτε θα κρέμονται τα κεφάλια τους σε φανοστάτες στις πλατείες.

Ατυχής λοιπόν ο συνειρμός της συγκυρίας της επετείου του '21 με την επίσκεψη της Μπακογιάννη στις Η.Π.Α., και τα δουλικά και κολακευτικά χαμόγελα και σχόλια εκατέρωθεν. Αποκάλυψε άθελά τους σε όλο της το βαθμό την εξάρτηση της υποτελούς αστικής μας τάξης στα μεγάλα αφεντικά. Αλήθεια, η στενή πλέον προσκόλληση στον υπερατλαντικό «σύμμαχο» θα έπρεπε να μας κάνει να κοιμόμαστε ήσυχοι απολαμβάνοντας την «προστασία» της αυτοκρατορίας ή βάζει τη χώρα σε επικίνδυνα και άγνωστα μονοπάτια; Και τελικά ποιος είναι ο ρόλος που θα κληθούμε να παίξουμε όταν η αυτοκρατορία ανάψει την πυριτιδαποθήκη των Βαλκανίων;

Τελικά, αυτό ήθελες για τη χώρα σου Στρατηγέ Μακρυγιάννη;